

2.12 tervitab fakti, et komisjon püüab tagada, et ühistute ja teiste sotsiaalse majanduse ettevõtete panust põllumajanduse arengusse kasutatakse ühenduse algatuste kaudu.

2.13 rõhutab, et komisjon ja liikmesriikide valitsused peaksid uurima võimalust anda maksusoodustusi ühistutele nende kasulikkuse alusel regionaalses või sotsiaalses mõttes ning olenevalt sellest, kas nad põhiliselt täidavad ühistute põhilisi rahastamisühimõtteid: demokraatia, liikmete, töötajate ja klientide solidaarsus ning nende vahetu kaasamine ettevõtlustegevusse;

2.14 juhib tähelepanu võimalustele, mida ühistud pakuvad kohaliku majanduse ja tööhõive innovaatiliste vormide arendamiseks kohalikul ja piirkondlikul tasandil;

2.15 õhutab komisjoni ja liikmesriike edendama aktiivselt ühistute (eriti turundusühistute) loomist põllumajanduse ja maapiirkondades toimuvate tegevuste nagu mahepõllumundus, vesiviljelus jne uutes vormides. Tegevused võiksid hõlmata väljaõpet, hõlbustamist, õigusnõustamist, osalejate tuvastamist jne.

2.16 õhutab omavalitsusi ja piirkondi arvestama oma tööstuspoliitikas rohkem ettevõtte ühistu vormiga;

2.17 meenutab, et ühistud pakuvad võimalust parandada tööhõivet, teenuste pakkumist ja majanduse elavnemist äärealadel, mis kannatavad kapitali puuduse all.

Brüsselis, 16. juunil 2004 a.

Regioonide komitee

president

Peter STRAUB

Regioonide komitee ARVAMUS Ettepanek Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi kohta, mis käsitleb energia lõppkasutuse efektiivsust ja energiateenuseid

(2004/C 318/06)

REGIOONIDE KOMITEE,

ARVESTADES ettepanekut Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi kohta, mis käsitleb energia lõppkasutuse efektiivsust ja energiateenuseid (COM(2003) 739 final – 2003/0300 (COD));

ARVESTADES nõukogu otsust 23. jaanuarist 2004 konsulteerida regioonide komiteega selles küsimuses tulenevalt Euroopa Ühenduse asutamislepingu artiklist 175;

ARVESTADES regioonide komitee presidendi otsusega 4. novembrist 2002 teha säästva arengu komisjonile ülesandeks koostada selles küsimuses arvamus,

ARVESTADES nõukogu otsust 25. aprillist 2002 mis käsitleb Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni kliimamuutuste raamkonventsiooni Kyoto protokollit heakskiitmist Euroopa Ühenduse nimel ja sellega võetavate ühiste kohustuste täitmist (2002/358/EÜ) ⁽¹⁾;

ARVESTADES Euroopa Parlamendi ja nõukogu otsus 11. veebruarist 2004, mis käsitleb ühenduse kasvuhoonegaaside heitmete ja Kyoto protokollit rakendamise järelevalvesüsteemi (280/2004/EÜ) ⁽²⁾

ARVESTADES Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 96/92/EÜ 19. detsembrist 1996 elektri siseturu ühiseeskirjade kohta ⁽³⁾;

⁽¹⁾ EÜT L 130, 15.5.2002, lk. 1.

⁽²⁾ ELT L 49, 19.2.2004, lk. 1.

⁽³⁾ EÜT L 27, 30.1.1997, lk. 20.

ARVESTADES oma arvamusega 18. septembrist 1997 kliimamuutuse ja energia küsimuses – CdR 104/1997 fin ⁽¹⁾ - ja oma arvamusega 14. märtsist 2002, mis puudutab ettepanekut nõukogu otsuse kohta, mis käsitleb Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni kliimamuutuste raamkonventsiooni Kyoto protokolliga heakskiitmist Euroopa Ühenduse nimel ja sellega võetavate ühiste kohustuste täitmist – CdR 458/2001 fin ⁽²⁾;

ARVESTADES oma arvamusega, mis puudutab komisjoni teatist Euroopa Ühenduse kuuenda keskkonnanalase tegevusprogrammi kohta "Keskkond 2010, Meie tulevik, meie valik" – kuues keskkonnanalane tegevusprogramm – ettepanek Euroopa Parlamendi ja nõukogu otsuse kohta, milles sõnastatakse ühenduse keskkonnanalane tegevusprogramm aastateks 2001-2010, COM(2001) 31 final – CdR 36/2001 fin ⁽³⁾;

KUNA:

1. energia lõpptarbimise suurenenud efektiivsus on hädavajalik, et saavutada Kiotos määratletud sihid energia efektiivse lõpptarbimise turu kujunemine ja energiateenuste turg annavad olulise panuse selle eesmärgi saavutamiseks;
2. regionaalsed ja kohalikud omavalitsused on Euroopas aastaid olnud energia kokkuhoiu teerajajateks, näiteks kasutades taastuvaid energiaallikaid ja katsetades arukaid energiasüsteeme;
3. mitmed regionaalsed ja kohalikud omavalitsused Euroopas on pühendunud Kyoto protokollis sätestatud eesmärkide saavutamisele;
4. kõigepealt peab olema üldine teadlikkus energiasäästmise kontseptsiooni kohta; regionaalsed ja kohalikud omavalitsused kui inimestele kõige lähemal olevad poliitilised organid võivad mängida oma osa selle eesmärgi saavutamisel ja Euroopa Liit peab selles suhtes andma vajaliku tegevusvabaduse;

ARVESTADES arvamuse eelnõu (CdR 92/2004 rev. 1), vastu võetud säästva arengu komisjoni poolt 3. mail 2004 (ettekandja: hr Sinner, Baieri Euroopa-asjade ja regionaalsuhete minister (DE, EPP));

võttis oma 55 plenaaristungil, mis peeti 16 ja 17. juunil 2004 (17 juuni koosolek) vastu järgmise arvamuse:

1. Regioonide komitee arvamused

Regioonide komitee

1.1 jagab Euroopa Ühenduste Komisjoni arvamust, et keskse tähtsusega eesmärgiks on energia lõpptarbimise suurenenud efektiivsus. Tervitab komisjoni kavatsust aidata välja töötada energia efektiivse lõpptarbimise ja energiateenuste turg. Regioonide komitee usub ka, et on tähtis seda turgu toetada ja seejuures vähendada emissiooni ja soodustada säästvat arengut;

1.2 on arvamusel, et ettepanek direktiivi vastuvõtmiseks kujutab endast põhimõtteliselt sobivat esimest sammu nende eesmärkide saavutamiseks.

1.3 toetab siiralt kindlaskujunenud eesmärki kaitsta kliimat ja järgida sellega kaasnevat kohustust vähendada energiatarbimist. Seda kohustust silmas pidades on EL-i liikmesriikides, regioonides ja omavalitsustes juba võetud kasutusele mitmeid meetmeid (vrd. muuhulgas võttis Saksamaa Liidupäev 1. aprillil 2004 vastu Energia säästmise seaduse). Sellistes abinõudes sisalduvad ka pingutused, mida on tehtud energiakasutuse efektiivsuse parandamiseks kõigis energiatarbimise valdkondades;

1.4 on arvamusel, et energiakasutuse tõhustamise abinõude rakendamine, abinõude rakendamine saavutamaks energia säästmise lõpptarbijate poolt, ning energiateenuste korraldus peab olema kooskõlas vabaturu reeglitega, samas peab rõhutama avaliku sektoriga seotuse tähtsust nii, et sel on võimalik täita kvaliteedi, turvalisuse ning juurdepääsu nõudeid;

1.5 ei vaidlusta seisukohta, et vaja on sobivaid raamtingimusi, saavutamaks lõpptarbijate energiakasutuse efektiivsuse oluline suurenemine. Parim viis seda eesmärki saavutada on ergutada ja suurendada nõudlust sobivate tehnoloogiate ja menetluste järgi. Ettepanek, et ettevõtted peaksid selle asemel olema kohustatud selliseid teenuseid pakkuma, tundub probleemiline. Nii peaksid ettevõtetel olema olemas menetlused ja tehnoloogiad, mida keegi ei oleks kohustatud ostma, mis toob kaasa kõrgemad hinnad lõpptarbijatele;

1.6 on arvamusel, et ettepanek direktiivi kohta on vastuolus väljakujunenud praktikaga juhtudel, kus see eirab energia siseturu põhistruktuure. Ettepanek direktiivi kohta kohustab liikmesriike tagama, et energia jaemüüjad ja varustajad pakuksid oma klientidele kõigis lõpptarbimise valdkondades energiateenuseid ja energiakasutuse tõhustamise abinõusid mõnedel juhtudel tasuta. Kuid avaturul on vaevalt võimalik varustamist kontrollida. Lisaks sellele on asjaomased turul tegutsejad, nagu näit üksikud energiajaotusfirmad ja energiamüügifirmad, kes on turul uued, liiga erinevad selleks, et nende kohta võiksid kehtida samad või võrreldavad korralduslikud abinõud;

⁽¹⁾ EÜT C 379, 15.12.1997, lk. 11.

⁽²⁾ EÜT C 192, 12.8.2002, lk. 59.

⁽³⁾ EÜT C 357, 14.12.2001, lk. 44.

1.7 on arvamusel, et võrguoperaatoritele pandud kohustus pakkuda energiateenuseid lõpptarbijatele, on siseturu direktiivi rikkumine;

1.8 on arvamusel, et uute ametlike struktuuride väljakujunemine, millel on järelvalve- ja kontrolli ülesanded ning millega vältimatult kaasnevad märkimisväärsed kulutused, ei ole eriti sobiv vahend energia lõpptarbimise efektiivsuse suurendamiseks ega energia efektiivse lõpptarbimise abinõude turu ning energiateenuste arengu kiirendamise seisukohalt. Liikmesriikidel peab olema võimalus kasutada juba olemasolevaid struktuuriüksusi nende ülesannete täitmiseks. Vastavalt ettepanekule direktiivi kohta ei tohiks kulutused, mis on tehtud abinõudele, et saavutada vajalikul tasemel energia kokkuhoidu, ületada abinõudest saadavat kasu. Kuid kuna ei ole selge, kuidas seda tasuvuse analüüsi teostada, ei kujuta see kohustus endast midagi rohkemat kui ettepanekut, millel puudub igasugune praktiline tähendus, mille tulemuseks on, et kulud võivad kerkida kasuga võrreldes ebaproportsionaalselt suureks. Seetõttu on olemas oht, et direktiivi ettepaneku artikkel 10b säte, mille kohaselt jaotustariifidele võidakse lisada erikulusid, koormab lõpptarbijaid;

1.9 kardab massiivset konkurentsi moonutamist, mis tuleneb suurenenud efektiivsuse ühtsest määras 1 % kõigile liikmesriikidele, sest liikmesriigid, kus energiakasutus on juba väga efektiivne, võivad saavutada efektiivsuse jätkuvat kasvu ainult suhteliselt suurte kulutuste hinnaga. Tuleb kindlustada, et arvestatakse jõupingutusi, mis on liikmesriikide poolt juba eelnevalt tehtud. Arvestades energia säästmise meetmeid mida liikmesriigid kasutavad alates 1991, vastavalt ettepaneku lisale 1, peab see toimuma selliselt, et välistatakse konkurentsimoonutused; lisaks sellele on komitee vastu avaliku sektori ebaproportsionaalsele koormamisele ning nõuab avaliku sektori ja erasektori võrdset kohtlemist;

1.10 on arvamusel, et ettepanud abinõud, nagu näiteks ühtse energia kokkuhoiu normi sisseseadmine, uute inspektorite ametikohtade loomine ja energiateenuste kohustuslike turgude asutamine, kujutavad endast oma ulatusest ja intensiivsusest tingituna väga kaugemaleulatuvat sekkumist liikmesriikide energiapoliitikasse.

2. Regioonide komitee soovitused

Regioonide komitee

2.1 nõuab, et komisjoni vaataks üle võtmepunktid direktiivi ettepanekus, mille eesmärk on väga teretulnud. Selle ülevaatuse eesmärgiks peaks olema eelkõige arendada edasi ja tugevdada nõudlust energiateenuste järele, pakkudes infot, nõustamist ja toetust. Ühtlasi soovib üle Euroopalise teabekampaania läbi viimist, et tõsta teadlikust energiasäästmise keskkonnamõjudest;

2.2 nõuab, et komisjon arvestaks subsidiaarsuse põhimõttega, jättes liikmesriikide, regioonide ja omavalitsuste otsustada energiateenuseid pakkuvate firmade lubamise, kinnitamise ja volitamise, energiaauditi skeemide ja energiateenuste turu jälgimise, programmide koostamise energiatarbimise efektiivsuse suurendamiseks ja avalikult kontrollitavate finantseerimismeetmete sisseseadmise;

2.3 paneb ette, et sätete üksikasjalikkuse aste oleks piiratud tasemega, mis on kooskõlas komisjoni kohustusega kaotada piirangud, vähendada bürokraatiat ja lihtsustada menetlusi;

2.4 rõhutab, et komisjon ei asetaks energiasäästmise ebaproportsionaalselt suurt kohustust avalikule sektorile. Avalikul sektoril ja erasektoril peaks olema mõlemal ühesugused kohustused ja samavõrra panustama üldisesse energiasäästmise eesmärki;

2.5 rõhutab, et direktiivi ettepanekus sätestatud kohustuste täitmiseks on vaja võtta kasutusele järelvalve abinõud, koguda andmeid ja koostada ettekandeid komisjonile. See omakorda nõuab haldusjuhtimist ning uue personali palkamist ettevõtete poolt – inimeste palkamist, keda varem vaja ei olnud – näit. (a) info kogumiseks ja edastamiseks lõpptarbijate kohta, mis varem ei olnud oluline (näit. kütteõli osas), ning (b) energiateenuste turustamiseks. Sellega tuleks arvestada ja see tuleks ettepanekusse lülitada;

2.6 meenutab komisjonile vajadust viia uus direktiivi ettepanek täielikult kooskõlla kõigi seadusandlike sätete eesmärgidega energia valdkonnas, ning eriti energia siseturg käsitleva direktiivi eesmärkidega.

Brüsselis, 17. juunil, 2004 a

Regioonide komitee

president

Peter STAUB